

Eva vyhlížela z okna, za kterým se míhala a proměňovala australská divočina. Trsy suché trávy se ztrácely pod kmeny vysokých eukalyptů a banksií. Ten výhled a monotónní pohupování vlaku si Eva obvykle užívala, ale dneska ne. Čekalo ji něco moc důležitého. Žaludek měla stažený a měla velké potíže zůstat v klidu na místě. Ruce měla vlhké a v ústech sucho.

Sama vlakem k babičce už jela Eva mnohokrát. Maminka ji dovedla na vlak a Sylvie na ni potom čekala na nástupišti v městečku Mariogold, kde bydlela. Evě při tom pomyšlení poskočilo srdce.

Sylvie totiž Evě řekla, že nastal čas otevřít krabičku, které se Eva nikdy nesměla ani dotknout.

Starodávná krabička je odnese zpátky do světa, kde panovala temná magie. Když tam byla Sylvie naposledy, taktak se jí podařilo vyváznout. Eva si byla jistá, že její babička má strach.

„No tak, Evko,“ dodávala si odvahu. „Vzpa-
matuj se.“

Její tělo se zhouplo doprava, jak se vláček pustil do poslední zatáčky, než začal zpomalovat před stanicí Marigold. Nato vstala, pověsila si batoh na rameno a vydala se uličkou k automatickým dveřím. Vlak zastavil, brzdy zasyčely a dveře se otevřely. Eva vykročila dolů na nástupiště. Rozhlédla se po lidech na nádraží. Byl tam Sylviin soused a paní, která tu měla krámk s ovocem, ale po Sylvii nebylo vidu ani slechu. Neveliký dav se rychle rozptýlil a Eva najednou zjistila, že hledí do známého obličeje.

„Co ty tady děláš?“ zeptala se Eva chlapce, který se před ní ocitl. Pustila těžký batoh na zem k nohám.

„Taky tě rád vidím,“ odsekl Oskar trochu uraženě. „Mám se fajn, díky za optání.“

Eva se zamračila. „Nepotřebuju, aby mě někdo vyzvedával! Trefím k babičce sama.“

„Není zač. Není nic lepšího než trávit odpoledne na nástupištích čekáním na protivné holky.“

Oskar ukázal na Evin batoh: „A tahat jim batohy.“

Eva si založila ruce na prsou. „To, že jsem holka, ještě neznamená, že si nemůžu nést batoh sama.“

„Fajn,“ štěkl Oskar.

„Fajn,“ zavrčela Eva a potom si zhluboka povzdechla. Oba se chovali jako malé děti. „Oskare, kde je babička?“

„Netuším,“ pokrčil Oskar rameny. „Dneska ráno se u mě zastavila a poprosila mě, abych na tebe počkal.“

Eva horečně uvažovala. Sylvie je možná starší paní, ale vyzvednout Evu na nádraží, to by si

nenechala ujít pro nic na světě. A proč Evě ani neřekla, že pro ni pošle Oskara? Nedávalo to smysl.

„Že ona něco chystá?“ Eva začala rázovat po nástupišti sem a tam. Oskar shlédl na batoh na zemi pod sebou.

„Já ho zvedat nebudu,“ zamručel tvrdohlavě s rukama zapřenýma v bok.

„Co se může dít?“ pokračovala Eva napůl sama pro sebe. „Úplně mě s tou krabičkou navnadila a najednou se po ní slehne zem!“ Vtom ji něco napadlo. Eva zůstala stát jako přimrazená. „Počkat! Doufám, že ji snad nenapadlo –“

„Já jen hlásím, že batoh ti rozhodně neponesu,“ přerušil ji Oskar se zlobným pohledem. „Byla jsi na mě pěkně ošklivá.“

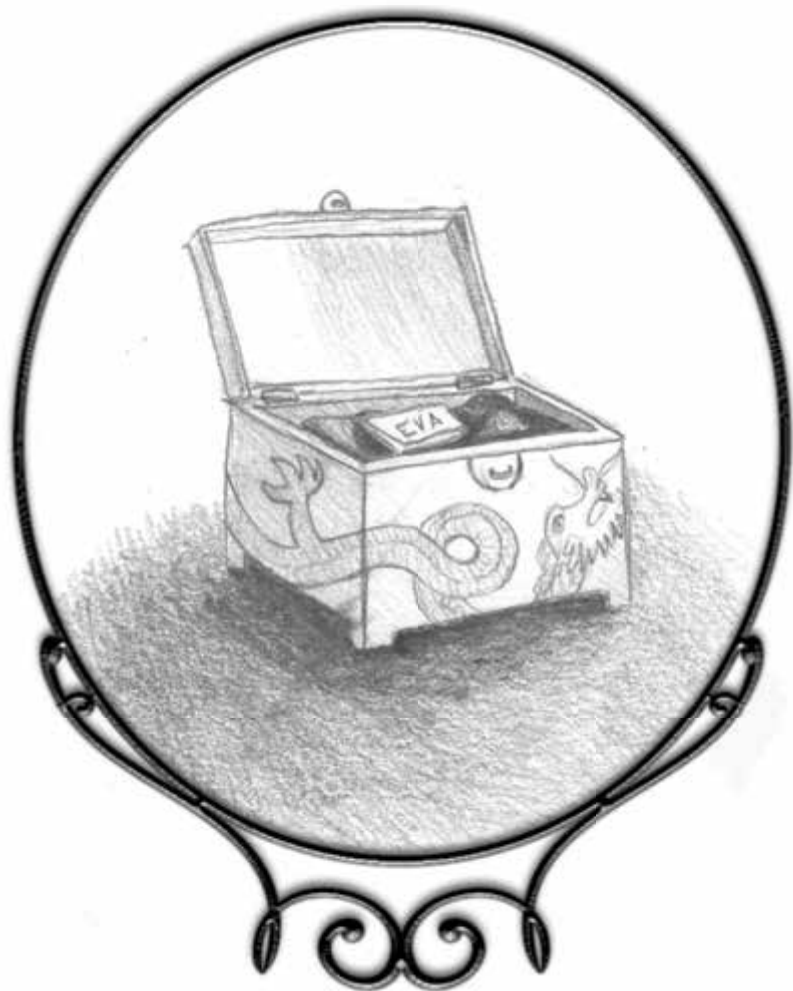
„To by neudělala!“ A bez dalšího slova si to Eva namířila k východu z nádraží.

„Evi!“ zvolal za ní Oskar. Ale Eva mu nevěnovala pozornost a místo toho se rozběhla.

„Tak honem, Oskare!“ zakřičela konečně přes rameno. Zhlédla, jak Oskar štouchl špičkou do jejího batohu a potom si ho přehodil přes rameno. Netrpělivě čekala, až ji dožene.

„Tohle se mi vůbec nelíbí,“ bručel si Oskar pod vousy.

2

Eva šátrala ve velkém kameninovém květináči na rohu domu, kde babička vždycky schovávala klíč. Pod tenkou vrstvou hlíny její prsty narazily na hladký studený kov. „A mám tě.“

Eva vtrhla do vstupních dveří a přivítal ji hlasitý tikot stojacích pendlovek v síni.

„Babi!“ zavolala. Na chvíli znehybněla a zaposlouchala se. Nic. Zamířila rovnou k Sylviině ložnici. Pokoj byl prázdný, závěsy zatažené. Sylviina postel byla ustlaná, její povrch zakrýval úhledně vyhlazený bílý přehoz.

„Co jen máš za lubem, babičko?“ zašeptala Eva a začala pátrat po nějakých stopách. Pokoj

jí však žádnou odpověď nedal. Otočila se a málem se srazila s Oskarem.

„Dávej pozor!“ vyštěkla na něj Eva.

Oskar ji probodl očima, ale kousl se do jazyka. Zafuněl vzteky a upustil její batoh na podlahu. Potom však spatřil v jejích očích slzy a jeho chování se rázem změnilo.

„Neměli bychom zavolat policii?“

Eva zavrtěla hlavou a svalila se na postel. „A co jim povíme? Že se beze stopy ztratila moje babička, která má magické schopnosti a umí vcházet do jiných světů, aby tam zachraňovala mytická stvoření?“

„No, když to říkáš takhle...“ Oskar se posadil na postel vedle Evy.

„Nech mě chvílku přemýšlet,“ odsekla Eva.

„Fajn, Evi. Klid. Chci ti jen pomoci – vždyť mám o Sylvii taky starost.“

„Já vím. Promiň,“ omluvila se Eva plačtivým hlasem. „Chtěla jsem ti všechno vyprávět,

hned jak přijedu, a místo toho jsem na tebe byla hnusná.“

„Hlavně neplač,“ pousmál se lehce Oskar. „Já ustojím všechno, ale hlavně nesmíš plakat.“

Eva se tomu zasmála. „Dohodnuto. Žádný pláč.“ Hřbetem ruky si otřela oči a zhluboka se nadechla. „Babička chtěla, abych se s ní vydala do jiného světa. Do světa, kam se můžeš dostat, jedině když otevřeš tu čínskou krabičku s draky na víčku. Pamatuješ, jak jsme ji našli na půdě a babička nám řekla, že má v sobě mocné kouzlo?“

Oskar přikývl.

„Když jsem tu byla naposledy, babička řekla, že se do toho světa budeme muset vydat obě. Řekla mi, že tamní magie je tak temná, že na to sama nestačí,“ pokračovala Eva. „A povídala taky, že času ubývá a že je třeba zasáhnout hned. Proto jsem přijela už teď během školního roku.“

„Taky mi to bylo divné, když mě tvá babička poprosila, abych tě dnes vyzvedl,“ přikývl Oskar zamyšleně.

A Eva si náhle byla jistá, co její babička udělala. „Ona šla beze mě!“ vyhrkla.

„Ale proč by to dělala?“ nechápal Oskar.

„Nevím. Nedává to smysl.“

„A odkdy dává smysl, co ty a tvoje babička děláte?“ pousmál se Oskar ironicky.

Eva vyskočila na nohy. „Musíme vyrazit, Oskare.“

„Počkej,“ zarazil ji honem. Eva viděla, jak bere ze Sylviina psacího stolu kus čistého papíru a rychle na něj píše poznámku: Šli jsme vás hledat. Oskar a Eva.

* * *

Eva a Oskar vylezli po strmém žebříku na půdu. Dveře od půdy byly pootevřené a Eva

viděla, že z jejich zámku vyčuhuje malý mosazný klíček.

„Takže tady byla.“

Eva zatlačila do dveří a vstoupila do tmy. Byla připravená. Rozsvítila velkou baterku, kterou měla její babička stále po ruce pro případ výpadku proudu.

„Vidíš něco?“ volal Oskar ze žebříku.

Eva přešla paprskem po stísněném prostoru, ale po Sylvii tu nebylo ani stopy.

„Není tu,“ odpověděla Eva.

Vtom jí padl do oka rudý záblesk a světelný kužel se zastavil na čínské lakované krabičce. Vedle ní se vynořil Oskar.

„Pamatuješ, jak jsme tady nahoře byli naposledy?“ zeptal se jí.

Eva přikývla. Už jí to připadalo jako celá věčnost. Eva s Oskarem se vydali prozkoumat půdu a Eva tam narazila na křišťálovou figurku jednorožce. Jakmile se jí dotkla, probudila tím k ži-

votu prastarou magii, která Evu i Oskara přenesla do pouště země Panthor. Tam pomohli zachránit jednorožce a pouštní lid. Od té doby už navštívili několik dalších světů a prožili plno jiných dobrodružství. Dnes už Eva rozuměla svému nadání strážkyně krystalů. Měla v sobě stejné kouzlo jako její babička – kouzlo, které je pojilo k prastarým mytickým stvořením, jež potřebovala jejich pomoc.

Čínská krabička byla o něco menší než krabice od bot. Pokrývaly ji živé rudé a zlaté obrázky draků. Eva si před ni klekla a podala baterku Oskarovi. Pomalu otevřela drobnou zlatou sponu a otevřela víčko.

Uvnitř ležel pouze list papíru. Eva okamžitě poznala rukopis. Začala číst nahlas: *Byla jsem neodkladně povolána do jiného světa. Budeš se muset vydat do Xerie beze mě. Jsi na to připravená, Evo. Máš Oskara. Hodně štěstí. Tvá babička.*

„Nemůžu uvěřit, že mě tam chce poslat samotnou!“ zavrtěla Eva nevěřičně hlavou.

„Říká přece, že máš mě. Jsem snad nějaké párátko? Tvá babička mi důvěřuje. Někdy mám pocit, že nedoceňuješ moje silné stránky...“ Eva se na něj podívala tak, že Oskar utichl. „Už mlčím.“

Pod papírem ležel kousek tlustého černého sametu. Eva ho zvedla a do očí jí vytryskl paprsek zářivého zlatého světla. Eva i Oskar si museli zaclonit oči a odvrátit zrak. Po chvíli, když si její oči navykly ostrému světlu, se Eva podívala zpátky do krabičky. Na jejím dně ležel malý krystal ve tvaru draka. Eva pocítila již dobře známou vlnu energie – začínala v prstech a rukách a odtud se rychle šířila celým jejím tělem.

„Jsi na to připravený?“ zeptala se Eva Oskara.

„Tak připravený, jak to jen jde,“ odvětil Oskar a pevně stiskl Evinu paži.

Eva uchopila krystal, ale ucukla a upustila ho zpátky do krabičky, jako by jí popálil ruku.

„To kouzlo je jiné. Silnější.“ Eva si třela rukou dlaň. Byla horká a tepalo v ní.

„Ty to dokážeš, Evi.“ Oskar se na ni povzbudivě usmál.

Eva znovu uchopila krystal, stáhla obličej, ale držela ho pevně v dlani. Evu a Oskara znena-dání obklopila ohnivá stěna.